

גם בשו"ע אדמו"ר הזקן סעיף לב ולמה לא נימא דה"ה לנפלה מעליו הטלית ולכאורה יש לתרץ דשאני נפלה מעליו הטלית דאינו תדיר כ"כ וממילא לא אמרינן דמסתמא מרגיש. אך בשו"ת אמרי יושר שם דחה א"ז דהא נפסק הקשר ג"כ אינו תדיר כ"כ ומ"מ כתב המג"א סימן כ"ה ס"ק כ"ג. דלפי השל"ה אין צריך לברך לדידן וכ"כ הלבו"ש והמחצה"ש על מג"א ס"ק כה שם. ולכן חילק באופן אחד דעפ"ז יוצא דאם נשאר עליו ט"ק א"צ לחזור ולברך, אמנם באמת אדה"ז לא פסק שם כהמג"א כ"א כהט"ז ס"ק יב ויג. ועיין בשע"ת שכתב: "גם דברי המג"א צ"ע מה דמדמה נפסק לנשטמו אליבא דמ"ש השל"ה שנראה שלפי הטעם דשל"ה יש לחלק ביניהם. ובסעיף לד פסק דאם לאחר שהניח ש"ר נפסק הקשר צריך לחזור ולברך דלא כמ"ש הלבושי שרד והמחצית השקל.

יוסף יצחק קעלער
- תלמיד בישיבה -

ז. בהגדה של פסח של כ"ק אדמו"ר שליט"א בהנוגע לשני תבשילין שעל הקערה, הזרוע נגד קרבן פסח והשני נגד קרבן חגיגה, ונוהגין שיהי' ביצה ומביא ע"ז שני טעמים א) מצד לשון בעא, וכו' כדאל' בירושלמי, והב) מצד אבילות על חורבן ביהמק"ד, ומביא כ"ק אדמו"ר שליט"א שלכאורה בזמן הבית איך שייך הטעם מצד אבילות, וזה מוכח מל' המשנה בפסחים ובירושלמי שהיו לוקחים השני תבשילין גם בזמן הבית.

ועיין בהוספה להגדה של פסח מכתב מכ"ק אדמו"ר שליט"א, שקלא וטריא בענין זה ההוכחות בזה, אך לכאורה יש להעיר משו"ע אדמוה"ז הל' פסח סי' תע"ג סעי' כ' באמצע הסעי', וז"ל ובזמן שביהמ"ק קיים הי' צריך להביא גם את הפסח בשעת אמירת ההגדה ועכשיו שחרב ביהמ"ק תיקנו חכמים שיהיו על השלחן בשעת אמירת ההגדה שני תבשילין אחד זכר לפסח ואחד זכר לחגיגה כו' משמע שכל תקנת שני תבשילין היתה רק אחר החורבן.

* * *

בענין הסדר של פסח, הנה מבואר בשו"ע הל' שבת סימן רע"ג הכלל, אין קידוש אלא במקום סעודה, וזה כולל שני ענינים, הן במקום, דהיינו שהקידוש והסעודה צריכים להיות במקום א' בפועל ממש, והן בזמן, דהיינו, שהסעודה צריכה להיות תיכף ומיד אחר קידוש, ואם קידוש ואכל אחר זמן לא יצא, וא"כ לכאורה איך אנחנו עושים קידוש ושוהים הרבה זמן אחר הקידוש עד הסעודה, ולומר שזה בגלל שאי אפשר באופן אחר, משום שההגדה צריכים לומר קודם אכילת המצה, וגם